

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Winkler-Galicka

Mariusz Sygreła

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiacyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2023 r.

sprawy **P. R.** oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz **T. K.** oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III K 37/22

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

Zasądza od oskarżonych P. R. i T. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po połowie, tj. po 10 zł i wymierza im opłaty za II instancję w kwocie po 300 zł.

Mariusz Sygreła Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 560/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III K 37/22

W oparciu o art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk sporządzenie uzasadnienia ogranicza się do omówienia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego T. K., ponieważ wyłącznie obrońca tego oskarżonego złożył wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 września 2023 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego T. K., świadków S. J. i R. K., dokonanie jej w sposób zupełnie dowolny, w oderwaniu od zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie uwzględniając przy tym okoliczności, które w znaczny sposób mogą wpływać na wiarygodność przeprowadzonych dowodów, co przejawia się w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przyjęciu za wiarygodne jednocześnie zeznań S. J. i R. K., pomimo tego że zeznania te nie są ze sobą zgodne i zawierają sprzeczności co do podstawowych kwestii związanych z odpowiedzialnością oskarżonego; - odmówieniu wiarygodności przeważającej części wyjaśnień oskarżonego T. K., pomimo tego że są one zgodne z zeznaniami R. K., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne; - uznaniu, że to T. K. dokonywał przeróbek w samochodzie marki F. (...) model A., pomimo tego że nie wynika to z żadnego dowodu; - uznaniu, iż osoba o danych osobowych, bądź posługująca się 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>danymi P. S. nie przekraczała granic RP w okresie od stycznia 2010 r. do grudnia 2020 r. wyłącznie na podstawie notatki urzędowej, bez jakiegokolwiek dokumentu w tym zakresie, chociażby wydruku z systemu, w którym ta informacja miała być sprawdzana.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie doprowadziła do stwierdzenia przez Sąd II instancji żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy. Ważne jest, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem wykazanie jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 221/22, Lex nr 3478004). Tymczasem apelujący nie wykazał aby tego rodzaju uchybienia zaistniały po stronie Sądu I instancji oraz aby miały one wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia kończącego proces.</p>		

Skarżący nie miał racji, że zeznania świadków S. J. i R. K. były ze sobą niezgodne w zakresie opisu inkryminowanego zdarzenia. Zaznaczyć jednak należy, że w przedmiotowej sprawie występowały dwa samochody marki F. (...), czego apelujący zdaje się nie uwzględnić. Okoliczność ta jest natomiast istotna z punktu widzenia badania wiarygodności zeznań wymienionych wyżej świadków, ponieważ S. J. musiał opisywać samochód dostawczy marki F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), gdyż właśnie to auto miało powypadkowe uszkodzenia karoserii, o czym może też świadczyć cena jego zakupu na dane firmy (...). J. (...) w wysokości 13.000 zł (vide: zeznania sprzedającego pojazd - świadka T. L., faktura sprzedaży z dnia 25 października 2019 r., k. 204). Znamiennym jest także, że S. J. w swoich zeznaniach nie wskazał aby widziany przez niego samochód to kamper, podawał, że był on zakryty plandeką i nie przyglądał mu się dokładnie. Wyrażna jest tu tendencja świadka aby podawać jak najmniej szczegółowych okoliczności w związku z przysługą na rzecz oskarżonego T. K., być może z obawy przed ewentualnymi konsekwencjami prawnymi. Z kolei wskazywani przez apelującego świadkowie R. K. i Ł. G. (1) opisywali uszkodzenia pojazdu marki F. (...), model A. (kamper) o nr rej. (...) i nr VIN (...), który został skradziony na terenie Szwecji w okresie 23-26 wrzesień 2019 r. i następnie w nieustalonych okolicznościach został nabyty przez T. K., dostarczony na teren nieruchomości stanowiącej własność S. J., a następnie przetransportowany przez R. K. i Ł. G. (1), działających

na prośbę T. K., na teren nieruchomości należącej do Ł. G. (1), gdzie został znaleziony przez funkcjonariuszy Policji w dniu 22 listopada 2019 r. Bardzo zatem istotne jest oddzielenie od siebie faktu nabycia przez oskarżonego T. K. uszkodzonego pojazdu marki F. (...) (zakup miał miejsce na fakturę wystawioną na firmę (...)) od kwestii wejścia przez w/w podsądnego w posiadanie samochodu F. (...), model A., skradzionego wcześniej w Szwecji. Z tym zaś rozróżnieniem logicznie można było wytłumaczyć różnice w zeznaniach S. J., R. K. oraz Ł. G. (1) odnośnie uszkodzeń samochodu marki F. (...). Sąd Rejonowy niezbyt dobitnie dał wyraz w swoim uzasadnieniu temu, że w sprawie wystąpiły dwa samochody tej samej marki (przy czym oba musiały w pewnym momencie znajdować się na nieruchomości S. J.), a wyłącznie pojazd kamper pochodzący z kradzieży z włamaniem w Szwecji, został zabrany z posesji S. J. przez R. K. i przewieziony na nieruchomość Ł. G. (1). To niedomówienie wymagało zatem uzupełnienia ze strony organu odwoławczego, choć ustaleń w tym temacie należało oczekiwać od Sądu I instancji. Dostrzeżona luka w stanie faktycznym wywołała zaś argumenty podnoszone przez obrońcę oskarżonego o rzekomych sprzecznościach zachodzących w zeznaniach świadków S. J. oraz R. K. Te jednak, w wyniku kontroli instancyjnej zostały uznane za chybione, gdyż jak się okazało, każdy z ww. świadków zeznawał o innym pojeździe marki F. (...). W konkluzji zatem ocena wiarygodności zeznań tych osób wypadła poprawnie.

Odnośnie wyjaśnień T. K. to rzeczywiście po części były one zgodne z treścią uznanych

za wiarygodne zeznań świadka R. K.. Nie jest to jednak niczym zaskakującym w sytuacji kiedy R. K. działał na prośbę oskarżonego podejmując czynności mające na celu przetransportowanie samochodu marki F. (...) model A. z nieruchomości S. J. na posesję Ł. G. (1). Znamienne jest, że w tych fragmentach wyjaśnienia oskarżonego zostały przez Sąd I instancji obdarzone przymiotem wiarygodności. obrońca nie zwrócił jednak dostatecznej uwagi na fakt, że wyjaśnienia oskarżonego T. K. w niezakwestionowanej części oraz zeznania R. K. nie podważały ustaleń Sądu Rejonowego odnośnie sprawstwa ww. oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa paserstwa umyślnego. Pamiętać przy tym należało, że zeznania R. K. dotyczyły wyłącznie przetransportowania przedmiotowego samochodu z jednego miejsca na drugie i z zebranych dowodów nie wynika aby był on wtajemniczony w całość przestępczego procederu. Niepokój o stan pojazdu przechowywanego u S. J. jaką T. K. wyrażał w rozmowach telefonicznych z R. K. wytworzyła zaś przeświadczenie, że jest on właścicielem pojazdu. R. K. nie widział żadnych dokumentów od pojazdu, który pomógł przewieźć do Ł. G. (1), zatem jego zeznania w tej części stanowią jedynie powtórzenie informacji przekazanych mu przez telefon przez T. K..

Podważając prawidłowość oceny wiarygodności wyjaśnień podsądnego obrońca przekonywał, że wbrew odmiennym zapatrywaniom Sądu Rejonowego, T. K. złożył spójne i logiczne wyjaśnienia, w których szczegółowo opisał sposób wejścia w posiadanie samochodu F. (...) odnalezionego na

posesji Ł. G. (1) w K. w dniu 22 listopada 2019 r. Sąd odwoławczy nie zgodził się z apelującym w tym zakresie. Wyjaśnienia T. K. nie były tak spójne, za przykład podając kwestię wpłacenia przez niego zaliczki obywatelowi Ukrainy na poczet zakupu pojazdu F. (...) typu kamper w kwocie 50.000 zł, która jest znacząco wyższa aniżeli cena sprzedaży wskazana na fakturze zakupu pojazdu wystawionej na firmę (...) wynosząca zaledwie 13.000 zł. Wspomniana faktura oczywiście dotyczyła zakupu uszkodzonego pojazdu dostawczego F. (...), jednak w swoich wyjaśnieniach oskarżony utrzymywał, że chodziło o dokumenty dotyczące zakupu pojazdu ostatecznie zatrzymanego przez Policję, czyli skradzionego na terenie Szwecji kampera o znacznej wartości (powyżej 200.000 zł). Ponadto oskarżony raz podawał, że dokumenty dotyczące zakupu pojazdu miały być przekazane przez kupującego dopiero po zapłacie całości umówionej ceny (150.000 zł), a następnie, że jednak pomimo braku zapłaty z jego strony pozostałej kwoty, faktura została wystawiona i wysłana pocztą do S. J., co jest nielogiczne i absolutnie nieracjonalne. Ponadto, jak trafnie ustalił Sąd Rejonowy P. S., z którym rzekomo podsądny miał uzgadniać w Polsce szczegóły nabycia samochodu marki F. (...) typ kamper, w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do 11 grudnia 2020 r. nie przekraczał granic zewnętrznych Rzeczypospolitej Polskiej. Okoliczność ta wyklucza więc prawdziwość relacji T. K. odnośnie osoby sprzedającego. Jest przy tym niezgodne z doświadczeniem życiowym aby oskarżony – osoba zajmująca się zawodowo handlem samochodami,

dokonywała transakcji zakupu ekskluzywnego kampera bez dokładnego obejrzenia pojazdu i sprawdzenia jego stanu prawnego. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że żaden ze zgromadzonych w tej sprawie dowodów nie potwierdza kluczowej części wyjaśnień oskarżonego, a więc co do nabycia samochodu marki F. (...) typ kamper w podawanych przez niego, niepotwierdzonych dowodowo, okolicznościach. Natomiast szereg wiarygodnych dowodów świadczy o tym, że podsądny rozmyślnie nabył samochód pochodzący z przestępstwa. N. są ustalenia, że pojazd ten został skradziony na terenie Szwecji i w nieustalonych okolicznościach nabył go T. K., a następnie pozostawił ten samochód na posesji S. J., skąd R. K. i Ł. G. (1) zabrali go na nieruchomości Ł. G. (1). Jednocześnie T. K. w celu zalegalizowania tego skradzionego pojazdu nabył poważnie uszkodzony samochód marki F. (...) o nr rej. (...) za kwotę 13.000 zł. Ostateczne miejsce ulokowania tego pojazdu nie zostało w toku przedmiotowego postępowania ustalone. Wiadomym jest jednak, że tabliczki znamionowe z tego właśnie uszkodzonego pojazdu, zostały użyte w samochodzie skradzionym ze Szwecji, co wynika jednoznacznie z wydanej w tej sprawie opinii biegłego z zakresu mechanoskopii. Dostrzec trzeba, że podsądny podjął szereg działań by nie łączono jego osoby z uszkodzonym samochodem F. (...). Świadczy o tym chociażby to, iż nabycie zniszczonego samochodu zostało dokonane na dane firmy (...) jako osoby kupującej. Przy czym zawołowane tłumaczenia T. K. jakoby miało to na celu uniknięcie podatku Vat należało ocenić jako przyjęty

element linii obrony podsądnego. Podobnie jak stworzoną na użytek tego postępowania historię co do nieświadomości zakupu kradzionego pojazdu, z którą oskarżony zgłosił się do organów ścigania już po tym jak samochód ten został odnaleziony na posesji Ł. G. a oskarżony wrócił z zagranicy. Podsumowując powyższe, Sąd Okręgowy nie miał żadnych zastrzeżeń do ostrożnej oceny wartości dowodowej wyjaśnień T. K. dokonanej przez Sąd I instancji, która w pełni odpowiadała standardom procesowym z art. 7 kpk.

Ustosunkowując się do kolejnej kwestii podniesionej przez apelującego to zgodzić się z nim trzeba było, że w przedmiotowym postępowaniu nie zostało dowodowo wykazane aby to oskarżony T. K. osobiście dokonywał przeróbek identyfikacyjnych w samochodzie marki F. (...) model A., zatem takie ustalenie poczynione przez Sąd Rejonowy było dowolne. Uchybienie to nie wpływało jednak w żaden wymierny sposób na prawidłowość wydanego wyroku. Pomimo bowiem tego, że nie ma dowodów na to, że oskarżony osobiście dokonywał przeróbek w w/w pojeździe mających na celu stworzenie iluzji legalnego pochodzenia tego samochodu, to jednocześnie nie ulega wątpliwości, że czynności tego rodzaju zostały dokonane na rzecz T. K., za jego pełną wiedzą. Ustalony w sprawie w oparciu o wiarygodne dowody stan faktyczny, wskazuje, że to podsądny zawiadywał nabyciem i zatuszowaniem pochodzenia samochodu F. (...) model A. z kradzieży. Pojazd ten od początku gdy znalazł się we władaniu oskarżonego nosił wyraźne ślady

włamania, czego nie podważały zeznania świadków R. K. i Ł. G. (1) a potwierdzała przede wszystkim opinia biegłego z zakresu mechanoskopii. Zgodnie z tą ekspertyzą, po lewej stronie kierownicy przedmiotowego kampera widoczny był brak modułu zarządzającego uruchomieniem silnika, a T. K. miał nieoryginalne kluczyki do tego pojazdu, które pozwalały na odpalenie auta. Wszystko to kompleksowo ocenione prowadzi do wniosku, że oskarżony był świadom bezprawnych zmian znaków identyfikacyjnych i zostały one wykonane w jego interesie. Ostatecznie zatem podniesiony przez obrońcę zarzut, omawiany w tym akapicie nie rzutował na zwiększenie odpowiedzialności karnej oskarżonego i nie miało znaczenia dla prawidłowości wydanego wyroku skazującego dowolne wskazanie Sądu I instancji, że sam oskarżony był wykonawcą przeróbek znaków identyfikacyjnych przedmiotowego pojazdu.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie podzielił krytycznego stanowiska apelującego co do wartości dowodowej notatki urzędowej z dnia 11 grudnia 2020 r. (k. 508). Zdaniem organu odwoławczego nie było przeszkód procesowych by w oparciu o ten dokument poczynić ustalenia faktyczne odnośnie tego, czy podawany przez oskarżonego jako sprzedający pojazd obywatel U. P. S. przekraczał zewnętrzne granice Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 11 grudnia 2020 r. Dokument ten został bowiem sporządzony przez funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w P., w oparciu o dane z systemu Zintegrowanego Archiwum Odpraw i Legitymowań Straży Granicznej, w którym rejestrowana

jest każda osoba przekraczająca zewnętrzną granicę S. z RP drogą morską, lądową, jak i powietrzną. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że w aktach sprawy znajduje się druga taka notatka urzędowa, tym razem dotycząca oskarżonego T. K.. Dokonano sprawdzenia podsądnego w tym samym systemie i podano, że wielokrotnie przekraczał od zewnętrzną granicę S. zarówno drogą lądową, jak i powietrzną. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w niezakwestionowanej części wyjaśnień oskarżonego, w których powoływał się on na wielokrotne podróże z Anglii do Polski i z powrotem. Pozyskane informacje ze Zintegrowanego Archiwum Odpraw i Legitymowań Straży Granicznej miały niewątpliwie urzędowy charakter. Obrońca oskarżonego nie przedstawił zaś żadnych wymiernych okoliczności, które podważałyby wartość dowodową omawianej notatki z dnia 11 grudnia 2020 r. Istotne jest przy tym, że przepis art. 174 kpk zabrania zastępowania treścią notatek urzędowych dowodów z wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadków. Przepis ten, wbrew twierdzeniom apelującego, nie stał więc na przeszkodzie by w oparciu o treść notatki urzędowej ustalać, czy P. S. przekraczał zewnętrzne granice Rzeczypospolitej Polskiej wjeżdżając czy też wyjeżdżając ze strefy S.. Dziwić zaś jedynie może podnoszenie przez obrońcę, że nigdy nie okazano oskarżonemu chociażby zdjęcia mężczyzny opisanego jako P. S., w sytuacji gdy przed Sądem I instancji ani oskarżony, ani jego obrońca nie poddawali w wątpliwość tożsamości osoby, od której miałyby nastąpić nabycie przedmiotowego pojazdu typu kamper i w związku z tym nie wnosili o przeprowadzenie

takiej czynności. Skoro obrona nie podejmowała żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii, a Sąd Rejonowy słusznie nie widział potrzeby prowadzenia dalszych czynności na celu zweryfikowanie poprawności danych osoby P. S., to bezzasadnym jest podnoszenie zarzutów apelacyjnych w tym temacie. Zastanawiające jest przy tym, że oskarżony prowadząc z tą osobą interesy przez długi okres czasu, o czym mówił w swoich wyjaśnieniach, miałby zwątpić w podstawowe dane tego kontrahenta, zwłaszcza że miałby z nim przynajmniej kilkakrotnie zawierać umowy sprzedaży pojazdów, przy których następuje okazanie drugiej stronie dokumentu tożsamości, a nawet raz miałby być u ww., w jego miejscu zamieszkania w Ukrainie. Kolejną niezrozumiałą w okolicznościach podawanych przez oskarżonego kwestią jest brak późniejszego kontaktu P. S., mimo że wedle ich umowy ten miałby otrzymać od podsądnego jeszcze 100.000 zł. W ocenie Sądu odwoławczego wszystko powyższe tylko potwierdza trafność przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy mocno krytycznej oceny wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego, wpisujących się w przyjętą w niniejszej sprawie linię obrony, która jednak okazała się niewiarygodna i nieskuteczna.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego okazał się całkowicie niezasadny, gdyż apelujący nie wykazał skutecznie żadnych naruszeń prawa procesowego, w tym m.in. przy dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów, które rzutowałyby na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Nie stwierdzono także żadnych podstaw proceduralnych z art. 437 § 2 zd. 2 kpk aby sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, o co alternatywnie wnosił skarżący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na stwierdzeniu, że to T. K. nabywając samochód marki F. (...) model A. miał świadomość tego, że pojazd ten pochodzi z przestępstwa kradzieży dokonanej na terenie Szwecji albowiem dokonywał szeregu przeróbek ze zmianą numeru VIN włącznie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przede wszystkim powyższy zarzut nie miał w tej sprawie samodzielnie racji bytu albowiem zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 kpk należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów</p>		

nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyn błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny (np. w obrazie art. 7 kpk) to powinien podnieść zarzut obrazu tych przepisów i jedynie jako ich skutek (wpływ na treść wyroku) wskazać błędne ustalenia faktyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21, Lex nr 3273034).

Mając na względzie przytoczony judykat należy podkreślić, że podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut dotyczący nieprawidłowej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy został uznany w postępowaniu odwoławczym za nieuzasadniony. Skarżący nie wykazał bowiem żadnych nieprawidłowości organu meriti w procesie weryfikacji materiału dowodowego. W konsekwencji, także następczy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługiwał na akceptację, stanowiąc wyraz subiektywnego stanowiska obrońcy, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu zabronionego. Dodać tu również trzeba, że lansowany przez obrońcę stan faktyczny oparty był w zasadniczej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego, którym zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego odmówiono przymiotu wiarygodności. Wspomagające zaś ten dowód zeznania świadków R. K. i Ł. G. (1) nie miały mocy podważającej dowody sprawstwa oskarżonego.

Mylił się przy tym obrońca, że przypisanie oskarżonemu umyślności co do zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk oparto na tym, że dokonywał on szeregu przeróbek w znakach identyfikacyjnych, ze zmianą numeru VIN kampera włącznie. Jak już powyżej wskazano, nie dowiedziono w tym postępowaniu aby T. K. osobiście dokonywał takich przeróbek w samochodzie F. (...) model A., skradzionym w Szwecji. W realiach niniejszej sprawy nie ulega jednak wątpliwości, że ich przeprowadzenie odbywało się za jego wiedzą. Zgromadzony materiał dowodowy świadczył także wprost o tym, że podsądny nabywając w/w pojazd w nieustalonych okolicznościach, z widocznymi śladami włamania, miał świadomość, że pochodzi on z przestępstwa. Potwierdzają to m.in. ustalone działania oskarżonego, który nabył samochód tej samej marki o bardzo niskiej wartości właśnie po to by wykorzystać jego tabliczki znamionowe oraz dowód rejestracyjny w celu zalegalizowania przedmiotowego pojazdu pochodzącego z przestępstwa. W takich okolicznościach nie sposób przyjąć, do czego przekonywał obrońca, że podsądny nie miał świadomości nielegalnego pochodzenia zakupionego przez niego samochodu, przy czym mowa o samochodzie F. (...) model A. skradzionym wcześniej w Szwecji, a nie powypadkowym pojeździe dostawczym F. (...), którego fizycznie nie odnaleziono.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z tych alternatywnie zgłoszonych wniosków, z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu były poprawne i w całości opierały się na wiarygodnym materiale dowodowym. Natomiast przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii zostało osadzone na tych wyjaśnieniach podsądnego, które w toku weryfikacji materiału dowodowego zostały odrzucone i nie mogły stanowić podstawy dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Nie stwierdzono zatem w trakcie kontroli odwoławczej żadnych nieprawidłowości w uznaniu, że zachowanie oskarżonego opisane w zarzucie wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego T. K., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Kontrolą instancyjną objęto także z urzędu (art. 447 § 1 kpk) wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie stwierdził by kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności była rażąco surowa w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego T. K.. Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z zasadą indywidualizacji kary, ustalił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary i odpowiednio je wyważył orzekając karę w pełni adekwatną do wagi i charakteru przestępstwa, jakiego dopuścił się ten oskarżony.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2.

Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Przy czym w przypadku nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty (jak to miało miejsce w kontrolowanej sprawie), stosuje się odpowiednio art. 633 kpk, który stanowi, że koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.

Koszty procesu zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują m.in.: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.

Mając na względzie powyżej przytoczone normy prawne, Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego T. K. 1/2 częścią kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 zł (1/2 ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism), co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto, na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył podsądnemu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.

PODPISY

Mariusz Sygrela Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka